

Отново на Мальовица

По традиция на 11-ти август, по повод рождения ден на кюстендилския алпинист Людмил Янков приятели, планински спасители и туристи се събраха на Втора тераса на „Мальовица“ в Рила.

Людмил Янков загина на 17 април 1988 год. под връх Камилата в Рила, заедно с друг кюстендилски алпинист Стоян Наков. На голямата скала са поставени плочи с имената на загиналите български алпинисти и планинари.

Над 100 туристи и приятели на Людмил Янков и Стоян Наков се изкачиха и тази година на втора тераса на Мальовица за да поднесат цветя и отдадат почита си към паметта на тези големи алпинисти.

Две групи поеха към връх Мальовица и към връх Камилата.

Бяха рецитирани няколко от стихотворенията на Людмил Янков

Не питай за цената на мечтата -
бори се, литвай, падай и умирай!...
Носи я винаги напред - в ръката,
възкръсвай: ставай, искай и намирай!
Не я затваряй в себе си, в душата...
Изправен дишай, никога не спирай,
мечтай за радостта, за красотата!
С възторг и трепет, с вяра в чудесата -
тя ражда и мира, и светлината,
с кръвта заплаща любовта и свободата...
НЕ ПИТАЙ ЗА ЦЕНАТА НА МЕЧТАТА!...

Това изповядваше алпинистът Людмил Янков, който точно преди 26 години се прости завинаги със своята мечта. На 17 април 1988 г. устремът му към върховете бе покосен от фатално падане при катерене на връх Камилата (2621 м) в Рила. Рискът е голям, защото скалите са заледени, но и покрити със сняг. Това прави трудно забиването на още клинове, а качването е на ръба на разума. Въпреки това двамата са твърдо решени да стигнат горе. Не им било писано. В един момент съоръженията не издържат под тежестта и алпинистите и политат надолу. По-късно Стамен

Станимиров и Пламен Кирилов, които също правели опит да качат Камилата, намират колегите си бездиханни на 200 м в пропастта.

Цяла България е потресена, защото губи един от героите от експедицията на Еверест (8848 м) през 1984 г. Но не само за това. А и заради точното описание на гибелта си, което Людмил прави в есе във втората си книга. Янков издъхва едва на 35 години недалеч от родния си град Кюстендил.

***Стъпки във въздуха

Дълго летях... Всеки скален праг отнемаше част от живота ми. Скалният праг разкъсваше живата тъкан... Не ме беше страх... Болеше ме само... Болеше ме много. Скалните прагове късаха от мене децата ми... Виждах очите им, спомнях си трескаво допир на потни ръце на деца... Нямаше време... Стремглаво летеше срещу мене Снегът. Летях със снежния прах срещу бялата твърдост на Земята... На скалните прагове останаха скъпите спомени... Долу, на бялата преспа, падна безжизнено, чуждо, грозно и черно петно. Гледах от последния зъб с удивление, страх... Оставах без лице, без костюм и без грим. Без човешката черупка оставах завинаги тука. Без град, топлина, без приятели, без светлина... Оставах гол, сам и далечен...

Този текст е писан ден преди смъртта на автора /Людмил Янков/, предсказвайки какво ще му се случи...

17 април 1988 г.

Докосване до Еверест

Именно от там тръгва пътят на мъжа, който жертва собствената си мечта да стъпи на Еверест, за да опита да спаси Христо Проданов. Драмата се разигра през април 1984 г. На 20-и първият българин стъпва на най-високия връх на планетата.

Проданов достига заветната точка сам, защото шерпът, който катери с него, се отказва по-рано. Христо обаче е на върха твърде късно - в 18,15 ч. Всички знаят, че слизането по това време на денонощието е твърде рисковано, както и нощуването на такава височина. След 33 минути престой на Еверест Проданов потегля обратно.

Денонощие по-късно алпинистът е още горе, в границата на смъртта, както наричат кота 8000 м, а експедицията организира акция за спасяването на му.

Людмил Янков се движи бързо и достига до 8500 м. Бори се със зловещото време, но не успява да измъкне приятеля си от капана. Измръзванията, които получава на двете ръце, се оказват фатални и прекършват мечтата му сам да изкачи Еверест.

След завръщането у нас се налага ампутация на четири пръста. Дори и това обаче не отказва Людмил от катеренето, като даже е включен в експедицията за връх Анапурна (8098), която бе осъществена през 1989 г. Янков, който на 11 август тази година щеше да навърши 60, не я дочака.

В книгата си „Мечта отвъд долините“, Янков пише:

"Създадени сме да тръгваме и да се завръщаме, да се стремим нанякъде неспокойни и търсещи и отново да преоткриваме себе си в очите на бащите, децата и приятелите. Имаме нужда от върхове, за да се спускаме и да узнаваме отново цената на скъпите ни неща".

"Човек губи цял живот по нещо. Не е жалко, че накрая ще загуби и живота си, стига да запази вярата в смисъла на това, което прави всеки ден."

Когато Орловец напускат орлите
и вятърът гризне смразения чал –
това ще е краят. Това ще са дните!
Душите ще зъзнат в студения шал.

Стаена лавина ще шари във бяло,
ще блъска живота с ярост и с мощ.
Уморена Луната като с огледало
ще пали факлите в дивата нощ.

Гласът на тишината ще нашепва
и светлината само ще звучи,
един завет, последна клетва,
и спомени в увяхващи очи...

Днес пак ще е бяло – самотно и тихо,
безмълвна безкрайност ще гони пак дните...
Дали алпинист нейде в мрака извика,
или просто Орловец напускат орлите?...

Автор: Любомир Младенов

